

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑΣ ΒΡΥΣΟΥΛΑΣ ΤΟ ΡΥΘΜΟ...

I

Ἐκεῖ πού πέρασες, ἀνόμα
τοῦ Ἀπρίλη, λές, κάποια βραδιά
κρατάει τὸ γέλιο σου στὸ στόμα
καὶ τὸ τραγούδι στὴν καρδιά.

Κ' ἐκεῖ πού χάθηκες, ἀγάλη,
θαρρεῖς, μετώθηκεν ἡ γῆ
καὶ τὸ φεγγάρι ἀπ' τὸ κανάλι
ματοβαμμένο πάσι τὰ βγῆ.

Κι ὁ στοχασμὸς πὸς θάρρεις πίσω
ἔτσι μοῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά,
καθὼς τὸ φῶς τὸ φεγγαρίσο
σὲ μὲ ἀνοιξιὰτικη βραδιά.

II

Στὴ στράτα τῶν κυπαρισσιῶν
προβαίνει ἀργὰ τ' ἀστέρι.
Μέσα μου ὁ πόθος τῶν νησιῶν,
πού ἡ πίκρα δὲν τὰ ξαίρει.

Καὶ σύ, πιστὴ μου συντροφιά
στῆς μοναξιᾶς τὸ δρόμο,
λές σὲ βαραίνει ἡ συγνεφιά
καὶ μοῦγαιρες στάν ὄμο.

Καὶ γύρω ἡ Νύχτα μᾶς μλεῖ.
Καλὸ ἢ κακό μας; Ἄκου
τοῦ χάρου σκούζει τὸ πουλι
σ' ἓνα σταυρὸ ἐνοῦ λάκκου.

III

Τώρα τὸν πόθο μου θά κλείσω
σὲ μιᾶς βρυσούλας τὸ ρυθμό,
τὶς πίκρες νὰ σοῦ τραγουδήσω
μὲ δίχως τέλος κι ἀριθμό.

Καί τ' ἀγριολούλουδα θά μάσο
στὴν ἀκρινὴ βουνοπλαγιὰ
τ' ἀγνὸ στεφάνι νὰ κρεμάσω
γιὰ τὴ χλωμὴ μας Παναγιὰ.

Καί στὸ ξωκλήσι, ποὺ δὲ μοταίνει
παρὰ ὁ βοριάς νὰ κοιμηθῆ,
ἀργὰ τὸ κλάμα θά σημαίνει
κι ὁ πόνος θά λειτουργηθῆ.

ΑΘ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Ω ΝΑ Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Ὡ νὰ ὁ Διόνυσος, εὐὴν εὐὴν οἱ Θυρσοφόροι.
Ὡ μὲ κισσοὺς ἄς πλέξουμε στεφάνια, ὦ κόρη, ὦ κόρη,
Κι ἄς τρέχουμε ἀλλαλάζοντας μὲς στὴ βαθειὰ κοιλάδα.
Ἔνας Θεὸς ἐγὼ καὶ σὺ μιὰ Θεοῦδα, μιὰ μαινάδα.

Εὐὴν τραγούδια, εὐὴν χοροί, εὐὴν ἡ λήθη, ἡ λήθη.
... Κι ὡς τρέχουμε ἀλλαλάζοντας μῖς ἀκλουθοὺν τὰ πλήθη.
Κι ὡς πᾶν' ἔτσι στίς φτέρνες μας συντροβούμε ἀπὸ κάτου
Τὸ κράτος ποὺ χασκοτηράει τοῦ τρομεροῦ θανάτου.

Ω ΕΓΩ Η ΧΟΡΕΥΤΡΑ

Ὡ ἐγὼ ἡ χορεύτρα ἡ λιγερή, ἡ πανώρια, ἡ κελαδίστρα.
Χτύπα τὸ ντέφι ἀτσιγγανε καθὼς βιεράω τὰ σεῖστρα.
Ἔτσι σειστά, τρικυμιστά, λίγα κορμὶ μου χιμῶ
Τί μὲ κοιτᾶτε ; ὅς θωράω στὰ πόδια μου σὴν ἄμμο.

Κέντα, ὦ χαρά, καὶ φλόγιζέ μου ἐπὶ τρελὰ τὰ φρένα.
Οἱ νοὶ νὰ λυώνουνε καθὼς πετάω τρικυμισμένα,